

berøgsølgelse om de fattigste Forhold, ikke skal kunne foranledige tilført Kirkebøgerne en urigtig Bemærkning af det anførte Indhold, hvilket vilde medføre, at vedkommende Barn eventuelt efter det fulgte 18de Aar med Urette vilde blive at forsørge efter Lovforslagets § 27. Af Hensyn til denne Konsekvens har man ligeledes anset det for hensigtsmæssigt at bestemme, at Udblivelse af at foranstalte Notering af en Fødsel skal bevirke, at Barnets virkelige Fødefommune bliver at anse som dets legale Fødefommune, dog kun indtil Urigtigheden heraf bevises. Mangelen af en saadan Bønavirksomhed vilde bevirke, at Fattigbestyrrelserne vilde være ganske uden Interesse i, at de foreskrevne Noteringer finde Sted, ja vedkommende Kommune vilde endog i mange Tilfælde være bedst tjent med, at Noteringer undlodes, idet der da var Mulighed for, at den kunde blive befriet for i sin Tid at forsørge saadanne Personer, som i Genhold til §§ 18—20 rettelig havde Fødehjemstedsret i selve Kommunen. — For at Præsterne ikke skulle gøre sig skyldige i Forsømmelse med Hensyn til den dem paahvilende Indberetningspligt og derved mulig berede Kommunerne Tab; er der fastsat Bødestraf herfor; saadan Straf vil formentlig naturligt kunne paalægges administrativt i Lighed med, hvad der under lignende Omstændigheder er foreskrevet i andre Love, jvfr. f. Ex. Lov om Overlevelsesrenter af 5. Januar 1851 § 3.

Med Hensyn til § 22, der iøvrigt stemmer med de om Husfruers, Enkers og Børns Forsørgelsesret hidtil antagne Regler, bemærkes, at man ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til i samme at optage en Bestemmelse om, at Enker efter Udlændinge og andre Personer, der ved deres Død ikke havde Forsørgelsesret i nogen Kommune heri Riget, skulle forsynes af den Kommune, der forinden Wgteskabets Indgaaelse maatte betragtes som deres Forsørgelsessted, indtil de selv erhverve et andet. Hensigtsmæssigheden af en saadan Regel, for hvilken nu alene en paa en tvivlsom Fortolkning støttet Praxis kan paaberaabes, er meget omtvistelig, især fordi den oftere, end ellers sædvanligt, fører til, at en Enkes Forsørgelse ved Mandens Død skal overtages af en Kommune, til hvilken hun i et længere Tidsrum ikke i nogen som helst Henseende har været knyttet. Efter Forslaget vilde saadanne Enker altsaa være at forsørge overensstemmende med Reglerne i § 27.

Efter den nu gjældende Lovgivning gjøres der ingen Forskjel imellem Indlændinge og Udlændinge i Henseende til Betingelserne for Forsørgelsesrets Erhvervelse ved Ophold i en Kommune. Dette har paa Grund af

Manglen af Gjenfældighed vist sig at medføre ikke ringe Ubillighed for Kommunerne her i Landet. I § 23 er derfor Udlændinges Afgang til at vinde Forsørgelsesret her i Landet bleven betinget af, at de have erholdt Indfødsret, i hvilket Tilfælde de almindelige Regler om Erhvervelse af Forsørgelsesret ved Ophold gjøres anvendelige paa dem, saaledes at ogsaa den Tid, der ligger forud for Indfødsrettens Meddelelse, tages i Betragtning i saa Henseende. Saafremt der ikke herefter kan paabises nogen Kommune, i hvilken de ere forsørgelsesberettigede, maa Reglerne i § 27 anvendes paa dem lige saabel som paa Indfødte, der ere i samme Tilfælde, idet der formentlig ikke er Grund til at give videre gaende Regler for ubetinget strax at sikre saadanne Udlændinge et fast Forsørgelseshjem. Med Hensyn til Personer fra de afdøde Hertugdømmer, der have bebaret dansk Indfødsret, er der derimod foreslaaet forskjellige nye Regler, der bl. a. vilde medføre, at den nu ganske abnorme Bestemmelse om, at Personer fra Hertugdømmerne Slesvig og Holsten først ved 15aariet Ophold vinde Forsørgelsesret i en kongerigst Kommune, bortfalder. — For at fjerne den Tvivl, der kan være om, hvorvidt en udenlandsk Kvinde, som aifter sig med en i Ulandet bosat dansk Indfødt, erhverver Forsørgelsesret her i Landet, er det foreslaaet, at saadanne Kvinder, der indgaa Wgteskab med danske Indfødte, i Henseende til Forsørgelsesrets Erhvervelse skulle være undergivne de samme Regler som indfødte Husfruer, en Regel der stemmer med de i de fleste Nabo-stater herskende Grundfætninger.

I § 25 er det af praktiske Hensyn bestemt, at alle Spørgsmaal om Trængendes Forsørgelseshjem fremtidig skulle afgjøres efter den nye Lovs Regler. Da de foreslaaede Regler om Forsørgelsesstedet ikkun i mindre Grad afvige fra de nugjældende, turde en saadan Bestemmelse ikke være særlig betænkelig. For imidlertid at bøde paa de Ulemper, der heraf maatte kunne opstaa, er Bestemmelsen begrændset paa den i Paragrafens 2det Stykke omhandlede Maade. Har en Person i Løbet af det sidste Aar før Lovens Ikrafttræden modtaget Fattigunderstøttelse, der kunde forlanges refunderet, maa det antages, at hans Forsørgelseshjem dengang er bleven konstateret, og til denne Kommune vil man da i sin Tid kunne holde sig uden nærmere Undersøgelser angaaende den nugjældende Rets Bestemmelser. Det vil ogsaa herved forebygges, at en Person, der umiddelbart forinden Lovens Ikrafttræden nød Fattigunderstøttelse i en Kommune, hvor han efter de nugjældende Regler havde ordinært